

Nadišiel konečne vytúžený deň, kedy som sa mohol spokojne poprechádzať po meste. Prečo? Doteraz som nemal urobenú registráciu na polícii a bez registrácie nemôžete ako cudzinec len tak chodiť po Rusku. To je niečo podobné, myslím, aj u nás. Do troch dní, kdekoľvek by ste boli ako „inostranec“ (cudzinec), musíte sa na miestnej polícii zaregistrovať. Inak vás čakajú veľké pokuty a ak robíte veľké problémy, môžu vás bez pardonu poslať z Ruska do 24 hodín preč a to s ešte väčšími pokutami (to hovorím pre informáciu tým, ktorí by chceli prísť do Ruska na dlhší čas). Ak vás nejaký policajt zastaví, musíte mať vždy pri sebe nielen pas ale aj papierik, ktorý ste dostali v lietadle, v ktorom ste prilietali do Ruska (letušky, akejkoľvek spoločnosti - či ruskej, či z inej krajiny, vám v lietadle tesne pred zletom dolu na matičku ruskú zem rozdajú papieriky, ktoré musíte vyplniť. Jednu polovicu vám odtrhnú na letisku a zoberú a tú druhú musíte nosiť VŽDY v pase so sebou)

No a okrem tejto bumažky (papierika) musíte mať so sebou aj už spomínanú registráciu – ďalší papierik z polície, ktorý sa vybavuje veel'mi zdĺhavo a problematicky. Ako? Mne to vybavovala univerzita, ale aj tak som toho musel absolvovať dosť. Najprv musíte zaplatiť (tuším 400 rubľov

– to nie je veľa, jedno euro je asi 40 rubľov). To zaplatíte niekde v banke a doklad doručíte polícii (v mojom prípade univerzite) potom po uvedení všetkých informácií z pasu aj z občianskeho si musíte ísť urobiť zdravotnú prehliadku (ja som ako študent, asi preto, inak pracujúci to tuším nemusia – neviem presne).

Polis - zdravotné poistenie

{joomplu:87 left} Lenže k tomu, aby vás nejaký lekár prijal, musíte mať urobený „polis“, teda poistenie. Ak ho máte urobený v nejakej zahraničnej poisťovni (ako ja u nás na Slovensku), aj tak budete platiť nenormálne peniaze za každú srandičku, ktorú vám lekár urobí. Potom, keď prídete do svojej krajiny, si predložíte žiadosť svojej poisťovni, aby vám všetko preplatila – samozrejme, od všetkého musíte mať nejaký doklad a aj tak vám vaša poisťovňa vo vašej krajine, podľa slov očitých svedkov, nemusí všetko alebo vôbec niečo vyplatiť, pretože si vždy nájdu spôsob, ako vás o peniaze ogabať. krajšie povedané, ano...? (nuž kapitalizmus je kapitalizmus) Takže či chcete, či nie, radšej si urobíte poistenie ruské na celý rok (hoci ja som mal už poistenie urobené na tri mesiace za nejakých 135 euro – lacnejšie nikde v SR nezoženiete – aspoň tak hovorili v poisťovni u nás). Toto ruské poistenie na rok stojí asi 2000 rubľov (asi 50 euro) – celkom lacné nie? Tak ma aspoň presviedčali tetušky rusky na medzinárodnom kabinete na našej univerzite, ktoré takýto „polis“ vystavujú pre zahraničných študentov. S takýmto „polisom“ vás každý lekár zoberie „bezplátno“! Reku: „Dá, dá!“ (preklad: „Áno, áno!“).

{joomplu:84 left} No, aby to ešte nebolo všetko, žiadny lekár sa s vami nebude baviť, ak ste si tento „polis“ neprikrepili – teda v jednom kabinetčiku v poliklinike nezaregistrovali do počítačovej databázy, kde vám pridelia presné číslo, pod ktorým figurujete u každého lekára... O tom som písal v Irkutsk 2. Nuž a potom ešte treba prejsť mnoooho ambulancií (kabinetof) – od každého lekára si vypýtať pečiatku a podpis, že je "vsjo v pariadke" a potom ešte treba čakať na výsledky HIV testov asi týždeň a až potom vydajú dobrozdanie o vašom zdravotnom stave, ktoré dodatočne musíte priniesť na políciu, aby registrácia bola platná. A okrem toho sa musíte dať odfotiť (u nás na univerzite chceli čiernobielo) – asi 7 fotiek treba. A určite som zabudol ďalšie papierovačky, ale napísal som to, čo som si zatiaľ zapamätal. A na dôvažok platí to, že ak by som chcel odcestovať na chvíľu napríklad do Moskvy, tam sa musím znova na polícii nahlásiť, že som prišiel z Irkutska, tam sa zaregistrovať a potom, keď sa vrátim do Irkutska, treba sa na polícii odregistrovať z Moskvy a znova zaregistrovať v Irkutsku (ak som si to presne zapamätal. bolo to rýchlo povedané, takže sa môžem aj mýliť) a popri tom ešte plno ďalších poplatkov a papierovačiek, takže mi priamo aj povedali, že vycestovať niekde mimo Irkutskú oblasť pre mňa nemá moc veľký význam. No, a máte to tu... Ešteže je Irkutský kraj tak bohatý na rôzne kultúrne a prírodné bohatstvá, že sa mi z neho moc nechce. Celý rok som teda v Irkutsku. Ale mne sa to normálne páči. Prispieva to k takému dobrodružnému zafarbeniu mojej prítomnosti tu v Rusku (ale nie, robím si srandu). Zábavné to však je. Najlepšie je to, že sa musím teraz celý rok tváriť,

že nie som kňaz. Hovoriť o tom, že som kňaz, môžem, ale trochu potichšie a robiť ako kňaz už vonkoncom nie. No nie je to romantika? Nedýcha z toho vzrušenie? Nie, nebojte sa, robím si len humor, myslím, že je to v tejto situácii asi najlepšie riešenie, aby človeka nesužoval zbytočný strach.

Prehliadka historického centra Irkutska

{joomplu:268 left} Takže, čo sa mi v posledných dňoch prihodilo? Musím sa pochváliť. Konečne som sa pohol z nášho okolia chrámu a spolu so spolužiakmi a našou pani učiteľkou som navštívil historické centrum Irkutska. Spolu s excelentným výkladom od našej „prepadavateľnice“ (učiteľky) to bol úchvatný zážitok. Ak chcete, môžete si ho užívať spolu so mnou. Podarilo sa mi ho nahrať na môj mobil ako video. Nesmestilo sa to na YouTube celé ale iba po 10minútových intervaloch, tak si to môžete pozrieť v 4-roch častiach:

[1. Prehliadka mesta 1. Časť](#) – cesta autobusom do centra mesta – veľmi zaujímavá prehliadka drevených domčekov, asi starobylej časti mesta Irkutsk, rieka Angara z priehradného múru, pekné aj ošarpané budovy Irkutska – pozrite si Irkutsk spolu so mnou

[2. Prehliadka mesta 2. Časť](#) – prehliadka historického centra – námestia v Irkutsku – o katedrále v Irkutsku podobnej katedrále sv. Petra v Ríme a iné

[3. Prehliadka mesta 3. Časť](#) – prehliadka pamätníka „Večného ohňa“ a jeho strážcov – úchvatné pochodovanie detí-vojakov, ich stráž... sila, určite si to pozrite, stojí to zato...

[4. Prehliadka mesta 4. Časť](#) – pri pamätníku je zahrabaných v zemi niekoľko truhličiek so zemou krajiny, odkiaľ pochádzali hrdinovia, ktorí zomreli v Irkutsku počas 2. svetovej vojny – a hádajte, akú krajinu som medzi nimi našiel? – určite si pozrite aj túto poslednú časť prehliadky mesta – stojí takisto zato.

Okrem videa si môžete pozrieť unikátne FOTO zábery z :

{joomplu:296 left} [1. Historického centra Irkutska - Nábřežie](#) - spolužiaci a svadba na brehu rieky Angary

{joomplu:332 left} [2. Stráženie "Večného ohňa"](#) - pamätníka padlým "bohatierom" počas 2. sv. vojny. Strážcami sú žiaci základných a stredných škôl Irkutska.

{joomplu:168 left} [3. Návšteva Chrámu Zjavenia Pána](#) - unikátne zábery podľa mňa z najviac vymalovaného chrámu na Sibíri ikonami od výmyslu sveta...

{joomplu:325 left} [4. Námestie v centre Irkutska a svadba](#) - náhodou som sa ocitol pri čakaní na autobus vo víre svadobných tradícií Ruska (VIDEO z tejto úžasnej skúsenosti si môžete pozrieť vo [VIDEO galérii "Svadba"](#))

Okrem iného som sa dozvedel z výkladu, že na mieste terajšej tmavosivej kockatej stavby na hlavnom námestí v Irkutsku kedysi stála obrovská katedrála podobná katedrále sv. Petra v Ríme. Na mieste tejto baziliky však dali postaviť obrovskú stavbu pre starostu mesta Irkutsk. Hmmm, škoda, že sa niekde nezachoval aspoň nejaký obraz toho chrámu. Musel byť určite

úchvatný. Zostalo po ňom len také jedno „krídelko“ vedľa tejto obrovskej stavby, ktoré sa využívalo na rôzne „kamsamoľskije maladožnyje vstreči“ (mládežnícke stretnutia).

"Večnyj agoň" - pamätník padlým hrdinom

{joomplu:349 left} No a potom sme sa presunuli na „plaščad' večnavo agňa“ (námestie alebo pamätník večného ohňa) – pamätník obetiam druhej svetovej vojny. Boli tam aj „bohatory“ (bohateri, hrdinovia) napísaní na veľkej tabuli. Pri večnom ohni sa dennodenne striedajú v stráží žiaci stredných a základných škôl po celom Irkutsku (800 tisíc obyvateľov) – je to jednoducho obrovská česť, môcť stáť 15 minút bez pohnutia pozerajúc dopredu bez zažmurkania ako soľný stĺp (presne tak ako prezidentská stráž u nás) a tak strážiť „Večnyj agoň“ – to sa dovoľí len tým najlepším žiakom, ktorí sa najlepšie učia a sú najvzornejší v správaní a chovaní. Kadejakému chuligánovi nedovolia, aby mohol pri tomto páamjatniku stáť. Tak nám o tom rozprávala s veľkou úctou naša „prepadavateľnica“. Je to zároveň pre deti v Irkutsku významná pomoc pri výchove k vlastenectvu a láske k „ródine“ (k vlasti). Tak tak. U nás by sme tiež niečo také mohli zaviesť. Čo poviete? Ved' tie naše deti. Áaaaach. Škoda hovoriť...

{joomplu:338 left} No a aký bol nástup týchto žiakov-saldátov (vojakov) – to si musíte pozrieť – tak pochodovať, v takom zástupe, s tak vážnymi tvármi, zarputilými bojovať a bojovať a bojovaaaaa! Ten rázny krok. Zaujímavé. Dupali o dušu mimo pamjatnika. Akonáhle vošli do oblasti pamätníka, rovnako vysoko dvíhali nohy ale našľapovali tichúčko tak, že ich nebolo počuť. Hmmm, veeelmi zaujímavé. Tuším je to na videu zachytené v [3. Časti Prehliadky mesta Irkutsk](#) aj vo [FOTO galérii "Strážcov Večného ohňa"](#)

– pozrite si to, stojí to zato.

Historické pamiatky Irkutska na mape

{joomplu:300 left} Potom mi pani učiteľka na neďalekej mape Irkutska poukazovala všetky historické pamiatky Irkutska a porozprávala krátko o nich – neskôr sa máme k nim všetkým aj dostať, takže neskôr bude reportáž aj z iných miest Irkutska. Okrem mnohých vecí spomenula aj to, že v roku 1661 bol založený Irkutsk, teda v roku 2011 bude jeho 350. výročie vzniku. Na toto výročie sa patrične celé mesto pripravuje a ak Boh dá, budem sa toho účastniť aj ja – potom vám o tom prinesiem aj videozáznam. Uuuf, tuším urobíme na misie.sk aj televíziu z rôznych kútov sveta...

V nejakom 17. Storočí celé mesto zachvátil obrovský požiar a keďže architektúra celého mesta bola drevená, zhorelo všetko do tla. Zachránil sa iba sobor Christa Spasiteľa – pretože bol celý z kameňa. A ten stojí hneď vedľa pamätníka „večnového agňa“. Nedá sa rozpovedať, čo všetko nám ešte pani učiteľka – zlatá to duša, rozpovedala. Pozrite si to jednoducho sami na [VIDEU v 4. časti prehliadky Irkutska](#)

.

Nábřežie Angary a most "Lubví" (lásky)

{joomplu:293 left} Po prehliadke námestia sme sa presunuli ku rieke Angara na jej nábřežie ([VIDEO z Nábřežia](#)). Vede k nej most so železným zábradlím a aj okolo nábřežia je po jeho celej dĺžke urobené železné zábradlie, ktoré sa líši od všetkých iných zábradlí po nábřežiaci celého sveta tým, že sú na ňom všade možné povešané aj vo veľkých strapcoch zámky bez kľúčov – zamknuté bez možnosti otvoriť znovu zámok a oslobodiť ho zo zábradlia. Je to preto, lebo ten spomenutý most sa nazýva „Most ľubvi“ (most lásky). Každý ženich a nevesta totiž prídu vždy tu na toto miesto, pekne sa pobozkajú a na dôkaz svojej lásky obrazne „zamknú svoje srdcia jeden pre druhého tak, že zámok, na ktorom sú väčšinou vyryté ich mená, zamknú o zábradlie a kľúč od zámku hodia do rieky Angary. Tak spečatia svoju lásku. (No zdá sa mi to príliš krásne a ideálne na porovnanie s tým, koľko manželstiev sa aj tu v Rusku rozvádza a rozpadá aj bez oficiálnych rozvodov - že väčšina žien žije iba so svojimi deťmi kdesi v ťažkých podmienkach, pričom muži si veselo behajú po celom Rusku a podobne nešťastnými robia ďalšie ženy a deti v iných mestách). „Nu što, takaja žizň!“ (No čo, taký je život) Pre doplnenie vášho zážitku vám odporúčam pozrieť si video z nábřežia rieky Angara s pohľadom na spomínané zámky a iné zaujímavosti v okolí.

Angara, Angara - legenda o jedinej rieke vytekajúcej z Bajkalu

{joomplu:289 left} Rieka Angara ževraj nikdy celý rok nezamrzá pre jej rýchly tok. Okrem toho je vďaka nemu ževraj schopná vyrobiť viac elektriny ako všetky elektrárne vo Francúzsku (nooo, čítáál je éto). A existuje aj legenda o tom, ako vznikla rieka Angara, ktorá jediná vyteká z Bajkalu, pričom do Bajkalu vteká 336 riek a riečok. Legenda hovorí, že stariec Bajkal mal nádhernú dcéru Angaru. Kedysi tiekla opačným smerom. Zaľúbila sa však do mohutného a prekrásneho Jeniseja a pretože láske neporučíš, otočila svoje vody k milovanému Jeniseju a rozhodla sa utiecť (teda tiecť) k nemu, aby sa s ním spojila. Keď to však uvidel jej žiarlivý otec Bajkal, pokúsil sa nevernú dcéru zastaviť a zatarasil jej cestu obrovským bralom. Angara sa

však nevzdala a prekonala otcovu nástrahu. Odvtedy sú jej vody navždy spojené s Jenisejom a čierne bralo len tichým svedkom čias dávno minulých. Iní však hovoria o hororovejšej scéne. Keď totiž otec zistil, že Angara sa proti jeho vôli rozhodla utiecť za Jenisejom, rozhnevaný bleskom skosil vrchol hory a úlomok hodil po dcére. Kameň Angare padol rovno na hrdlo. Keď smädnom vyčerpaná prosila otca o vodu, stavec sa rozplakal. Jeho slzy napájajú mohutný, takmer kilometer široký výtok rieky Angara. Hoci Bajkal má 336 stálych prítokov, voda vyteká len z jedného miesta. Práve tam trčí z vody Šamanský kameň, ktorý padol Angare na hrdlo a dodnes odoláva mohutnému prúdu slz starca Bajkala. Rieka Angara teda, po tom, čo vyteká z Bajkalského jazera, sa po necelých dvoch tisícoch kilometrov niekde v krasnojarskom kraji vlieva do Jeniseja.

Zopár slov o Bajkale

{joomplu:519 left} Bajkal vzbudzuje rešpekt svojou hĺbkou. V najhlbšom bode dosahuje 1 637 metrov. V kombinácii s ôsmou najväčšou rozlohou na zemi Bajkal predstavuje najväčšiu zásobáreň sladkej vody na svete. Koncentruje až pätinu jej celosvetových zásob. Hĺbkou, prílivom, búrkami a vlnami pripomína oceán. Väčšina flóry a fauny sa nevyskytuje nikde inde na svete. Z 52 druhov rýb Bajkalu až 27 nenájdete nikde inde.

Krištáľovo čistá voda Bajkala síce láka na kúpanie. Viditeľnosť totiž dosahuje štyridsať metrov. Okrem pár uzavretých plytkých zálivov však jej teplota aj v inak horúcom lete vystupuje len niečo nad desať stupňov. Kúpať sa v nej by som vám teda neodporúčal. Voda z Bajkalu sa dokonca plní do fliaš a predáva ako stolová voda. Najčistejšie a najhlbšie jazero sveta vzniklo pred 20 až 25 miliónmi rokov. S dĺžkou vyše šesťsto kilometrov a vodnou plochou 31,5 tisíca štvorcových kilometrov dosahuje parametre Belgicka.

Takže toľko len o Bajkale. Ale o ňom viac neskôršie. Mám k nemu už aj niekoľko záberov brata Pavla, ktorý bol so známymi jedného diecézneho kňaza pred pár dňami pri Bajkale. Môžete si ich pozrieť vo [FOTO galérii z Bajkalu](#) .

Osamotený výskumník na potulkách Irkutskom

{joomplu:292 left} Na nábreží Angary sme stretli aj prvý novomanželský pár. Tak som si ich hneď aj vyfotil. Keďže ma požiadali, aby som tieto fotografie skopíroval do ich notebooku, chvíľu

som čakal a rozprával sa s nimi – zopár záberov si môžete pozrieť vo [FOTO galérii z Prehliadky mesta](#)

. Moc sa nám nedarilo prekopírovať všetky fotky a tak to trochu trvalo. Kým som ich prekopíroval, moji spolužiaci aj s pani učiteľkami mi ušli. Nejak sa ževraj zrozprávali a keď si všimli, že už pri nich nie som, boli už veľmi ďaleko. A tak som zvyšok prehliadky mesta absolvoval sám. Na ďalší deň mi referovali, že stihli už iba presunúť sa ku autobusovej zastávke a tam nastúpiť na autobus späť domov. Ja som sa potúlal po historických pamiatkach Irkutska trochu dlhšie, takže všetko zlé je na niečo dobré. Ako hovoria Rusi: „Što nedelajetsja, vsjo k lučšemu.“ (Čo sa nepodarí, všetko slúži k lepšiemu). Nevieam, či to vždy platí, ale v tomto prípade to bolo naozaj tak.

{joomplu:306 left} Stihol som sa ešte vrátiť ku pamätníku večného ohňa (pretože iná cesta k mestu neviedla), pričom som cestou stretol ešte ďalšie tri páry novomanželov, ktorí sa všelijako fotili a kamerovali. Jeden ženích, chudák, stál opodiaľ svojej nevesty schúlený fúkajúc si teplý vzduch do rúk, aby mu aspoň trochu bolo teplo (začalo sa zmrákať a schladilo) a jeho milá v kožúšku v teplúčku sa veselo s družičkami fotila z jednej strany, z druhej strany... Ajajaaaaj, ja byť jej ženíchom. Nuž mal trpezlivosť chlapec... Klobúk dolu. (Pár záberov nájdete vo [Fotogalérii](#)).

{joomplu:360 left} Potom som sa rozhodol sфотографovať chrám Krista Spasiteľa – starý, ošarpaný chrám hneď vedľa pamätníka večného ohňa. Asi pre svoju polohu sa stal akýmsi hlavným štábom pre žiakov-vojakov. Nevošiel som dnu, len som si ich odfotoval a oni sa po chvíli nasmelo pristavili a pýtali sa, odkiaľ som. Tak sme sa družne dali do debaty až nakoniec z toho bolo príjemné stretnutie, pár [FOTOGRAFIÍ](#) (normálne ako z 2. svetovej) a aj jeden [videopozdrav všetkých žiakov a žiačok – vojakov](#)

a takisto

[VIDEO premeny stráží pri "Večnom ohni"](#)

. Môžete si ich pozrieť, neobanujete...

Nádherne vyzdobený Chrám "Bogozjavenia"

{joomplu:156 left} Potom som sa pustil smerom k nádherne zrekonštruovanému chrámu Bogozjavenia (Zjavenia Pána). Myslel som si, že je to chrám Krista Spasiteľa. Preto je aj vo [VIDE zvnútra chrámu](#)

aj vo

[VIDE zvonka chrámu](#)

spomenutý tento názov. Pani učiteľka ma však na druhý deň vyviedla z omylu. Bol to chrám Bogozjavenja. No ale to ste mali vidieť môj úžas, keď som vstúpil dovnútra. Celé steny so

stropom kdekoľvek ste sa pozreli boli pomaľované tými najskvostnejšími ikonami. Nenašli ste ani jedno biele miesto. A to mi prepadavateľnica na druhý deň spomínala, že ešte v 90-tych rokoch minulého storočia, keď sa šla modliť do toho chrámu, že tam bolo všetko biele alebo vymaľované normálnym cokróm, ako ho uvidíte v každej druhej škole u nás. Všetko to dávali dolu a robili novú výmalbu chrámu. Z

[FOTIEK tohto chrámu](#)

môžete usúdiť, že vôbec nepreháňam. Je to úchvatná podívaná. Určite si pozrite FOTKY, neobanujete!

{joomplu:166 left} Prestriedalo sa tam množstvo ľudí, ktorí väčšinou prišli do chrámu tak, že zaplatili vo veľkom obchodíku (zabral asi štvrtinu chrámu – normálne v chráme bol obchodík s ikonami, knihami, príveskami, sviečkami, medailónikmi od výmyslu sveta – dobréeé, čo?) Každý si kúpil sviecu, ktorú potom zapálil pri kríži alebo pri Matke Božej a chvíľu sa pomodlil. Ženy, akokoľvek pekne oblečené, museli mať na hlavách šatky. Ak nemali svoje, požičali si chrámové (a potom ich zas späť vrátili samozrejme). Na fotkách ich môžete vidieť... Je to veľmi zaujímavé.

{joomplu:242 left} Potom celý chrám vyumývala jedna tetuška počas toho, ako ľudia prichádzali a odchádzali, a zároveň dvaja asi údržbári stihli počas toho vymeniť žiarovky uprostred chrámu na strope s veľkým hliníkovým rebríkom uprostred tých ľudí. No jednoducho zábava. Ešte keď sa k tomu pripojili občas ženích a nevesta, ktorí sa u tetušky v obchode zapísali (neviem prečo, zistím potom) a s kúpenými sviečkami za sprievodu kameramana a fotografa sa šli pomodliť k Matke Božej. Fotky z týchto kuriózných a veľmi pekných situácií si môžete pozrieť vo [FOTO galérii tohto chrámu](#)

Ďalšie putovanie po Irkutsku

{joomplu:313 left} Po bohatých zážitkoch v chráme som sa vydal na cestu za naším druhým katolíckym kostolom v Irkutsku. Donedávna (pred 9-timi rokmi) to bol jediný katolícky chrám na Sibíri, ktorí dali postaviť šľachtici, vyhnaní do vyhnanstva cárom (väčšinou poľského pôvodu, preto aj kostol Rusi nazývajú poľský kostol). Náš katedrálny chrám sa pred 9. rokmi stal druhým katolíckym chrámom v Irkutsku a zároveň jednou zo 4-roch katedrál v Rusku. Tento prvý poľský kostol som však našiel zatvorený. Nevadí, ja si ho nájdem inokedy otvorený. Ževraj v ňom má byť koncert 1. októbra, tak si ho tam skúsím pofotiť a potom vám ho ukážem.

{joomplu:314 left} Odtiaľ som sa presúval postupne k hlavnému námestiu, k veľkému palácu, v

Irkutsk 4 - Registrácia a prehliadka centra Irkutska

Napísal Balek Robert

Sobota, 26 September 2009 04:06

ktorom býva ževraj starosta (postavený namiesto tej katedrály podobnej tej v Ríme) a uhýbajúc sa autám a autobusom, ktoré po niekoľkoprúdovej ceste okolo námestia jazdili šmírom šmárom ako sa im zachcelo (môžete si pozrieť krátke [VIDEO z prehliadky hlavného námestia](#)) som sa konečne dostal do stredu námestia – (asi len nedávno) pekne upravenému parku, kde ľudia sedeli, zhovárali sa a oddychovali. Uprostred stará fontána – no jednoducho romantika...

(pozrite si

[VIDEO z parku](#)

). Neskôr som objavil pekne upravené verejné záchody s tetuškou, spiacou uprostred v okienku, kde sa pravdepodobne za toalety platilo (ako v ruskej rozprávke tá tetuška, ktorá otvorí okienko a rozpráva, viete... ale ona nerozprávala, spala) – môžete si to vychutnať na

[fotkách z hlavného námestia Irkutska](#)

. Takisto krásny billboard s nápisom: „My ľubim tibja, Irkutsk!“ (Máme ťa radi, Irkutsk) – čo mi na druhý deň vysvetľovala pani učiteľka, že to je veľká akcia v Irkutsku bežiacia aj v televízii, ktorá sa udeje teraz v nedeľu, kde pozývajú občanov mesta na veľkú brigádu, vyzbierať smeti v celom Irkutsku, veď predsa chceme žiť v krásnom a čistom meste, nie? Takže vraj dostanú rukavice a sáčky a šup šup zbierať smeti.

Zopár obchodíkov so suvenírmi

No a po obhliadke centrálného parku som sa obhliadal po nejakých obchodíkoch. Našiel som len dva a to so suvenírmi. No ale aké tam boli veci, súpravy šálok a porcelánu, súpravy sklenených pohárov vymalovaných a vyzlátých od výmyslu sveta a koľko všelijakých sošiek, starozitností, suprav nožov a príborov a všetkého možného čo si len viete predstaviť – ohúrený som to natočil na [VIDEO o obchodíku](#) , a môžete si aspoň časť toho pozrieť aj vy. Nemohol som to však točiť oficiálne, tak som to len tak ukradomky natočil. Len to prosím nezneužite, a nechodte do tých obchodíkov kradnúť, deti moje, dobre? Keď sa náhodou zastavíte, tak nekradnúť, pekne kúpiť. Nestojí to tam tak veľa korún, väčšinou je to lacné. Fakt! Neveríte? Presvedčte sa sami...

Náhodný svedok svadby a svadobných tradícií Irkutska

{joomplu:326 left} No a tam mi poradili, ako sa dostať naspäť domov, ktorým autobusom a na akej zastávke, lebo mi už škvrčalo v žalúdku a prichádzala aj únava. A tak som sa presunul ku obrovskému hotelu Angara, kde som mal čakať na svoj autobus. Ako som sa tak obzeral, zrazu, cez sklo vchodu na recepciu hotela som zazrel nejakú tetušku krásne oblečenú ako z rozprávky. Tak som nakukol a drzo som vošiel dovnútra. Nič nenamietali, tak som schytil mobil a začal som točiť [VIDEO](#) a urobil som aj zopár [FOTIEK](#) . No ale zábava, ktorú som si počas toho užil, to sa nedá opísať, to si musíte jednoducho pozrieť. Keď už nič iné si nepozriete, tak

toto stojí určite za všetky drobné. Bolo to totiž uvítanie nevesty a ženícha po sobáši v kostole (tak ako u nás čakajú pri vchode do kulturáku čašníci s prípitkom, ktorý sa potom rozbije, tak niečo podobné ale omnoho zábavnejšie a bohatšie to bolo teraz u Rusov). Pani učiteľka mi na druhý deň vysvetľovala, že na svadbe v Rusku, to je doslova teátr (divadlo), pretože každý tam má svoju úlohu – rolu, ktorá je predpísaná a má ju hrať – každý. Presne popisovala, čo som ja videl na vlastné oči. Ženícha totiž čakajú s chlebom a soľou – ale ten chlieb, to jednoducho musíte vidieť, to je skvost, to sa na chlieb ani nepodobá, také je to krásne, ligotavé, ako syr, oštiepok, taký obrovský... {joomplu:328 left} No a ženích s nevestou musia prísť, posoliť chlieb a potom spoločne z neho uhryznúť. Kto uhryzne väčší kus, ten bude hlavným hospodárom v dome. Samozrejme sa to väčšinou podarí ženíchovi. No a potom rozbijú čaše, z ktorých sa napili šampanské popri divadelných vstupoch jednej tetušky, ktorá to celé moderuje a vyzerá ako matrioška z rozprávky... Ževraj si na to normálne najímajú hercov, aby to zahrali čo najskvelejšie... No ja môžem za seba povedať, že som sa zabával dostatočne... Určite si to pozrite, neobanujete.

No a potom už nasledovala znova cesta domov s trpnutím, či som naozaj v správnom autobuse, či neprešvihnem zastávku na ktorej mám vystúpiť a tak... ale nakoniec sa to všetko dobre skončilo. Znova som si pozrel mesto z druhej strany, veľmi pekné a zaujímavé časti. Pozrite si to určite na [VIDEU Cesta autobusom domov časť 1.](#) a [časť 2.](#)

Nakoniec som sa dostal až ku nám pred kostol, kde som stretol našu pani úradníčku Svetu – veľmi silná, energická a príjemná žena – typická Ruska, pozrite si na konci videa 2.časti cesty domov.

Mladí pred naším chrámom

{joomplu:397 left} Čo mi je ľúto, že som nenatočil, ani neodfotil, bolo, že na schodoch pred naším kostolom postávali asi 8-mi chalani v čiernom, fajčili a kukali na mňa... nevedel som, či ma idú biť alebo čo... Tak som im len tak pre srandu zaprial Prijatnavo apetita (dobrú chuť) k cigaretky – niekto by to asi zobral ako urážku, ale oni ku podivu sa ozvali – asi že kam idem a odkiaľ a podobne... Už si nepamätám, ale bol z toho nakoniec asi polhodinový príjemný rozhovor s chalanmi z Irkutska (všetko pravoslávny a jeden budhista z Kórei) zo základných škôl. Boli z okolia a dušovali sa, že majú peniaze na cigarety, lebo som ich trošku podpichoval, že či sú takí boháči, že môžu v pohode fajčiť. Že oni si zarábajú. Že takých 8 tisíc rubľov zarobia za mesiac, keď chodia prenášať nejaké motory z áut do obchodov, kde sa potom predávajú – nepochopil som presne zmysel tej práce ale nevadí – z jedného sa tak smiali, že on chodí upratovačku robiť kdesi do školy či kde a že on zarobí 10 tisíc – bolo to veľmi príjemné žartovanie. {joomplu:408 left} Bolo vidno, že sú to kamaráti a stoja pri sebe a toto bolo také

Napísal Balek Robert

Sobota, 26 September 2009 04:06

príjemné doťahovanie sa. Oznamili mi, že radi hrajú futbal, a že ho hrajú aj v zime na snehu – tak to som povedal, že sa určite prídem pozrieť, lebo im neverím, lebo som také niečo nikdy v živote nevidel. Nakoniec z toho bola veľmi príjemná zábava, sranda a príjemný rozhovor. Čo si pamätám bol tam Tima, Oleg, Saša a tak ďalej. Škoda, že som si ich neodfotil. No nevadí, ak sa mi ich podarí ešte niekedy stretnúť, určite si ich zvečním. Sľúbili mi, že keď budú hrať ten futbal, že ma prídu zavolať, tak som zvedavý.

Hm, hovoril som si, keď som odchádzal od nich, žeby to boli prvé kontakty s mladými v Rusku, prví, ktorí sa neskôr stanú mojimi blízkymi ľuďmi, ktorí mi možno sem tam pomôžu, sem tam povzbudia a možno aj sem tam prídu do kostola a stanú sa z nich úžasní ľudkovia, ba priam svätí?! Uuuuf, to už asi preháňam, no ale keby to tak bolo, to by bol príbeh, nie? Hmmm... tak na to si počkám, ako to Boh bude hrať v ich srdciach ďalej... Som pripravený, Pane... nech sa deje, čo sa diať má, ako si si to ty predstavoval. Nech, Pane, moc neničím tvoj plán, nech je presne taký, aký si si vo svojej láske pre každého z nich aj z nás pripravil. Rozhodne sa na to už teraz teším...